

Addendum bij artikel *Van landgoed tot vakantiepatronaat. Geschiedenis van het 'kasteel' van de familie Vander Linden te Goferdinge*

verschenen in *Gerardimontium* nr. 237, mei/juni 2011.

Reactie van ons medelid Carlos Bocquet uit Overboelare die ons zijn wederaardigheden vertelt.

In 1961 was ik zelf één van de slachtoffers van het succes van het vakantiepatronaat in Goferdinge, ik heb dan ook met veel belangstelling het artikel in de *Gerardimontium* van mei jl. gelezen. Thuis waren we met 4 kinderen, alhoewel we een moeder aan de haard hadden werden mijn zus en ik ook naar het VP gestuurd (mijn zus was toen 9 jaar, ik 7). Zes weken lang zijn we ook te voet naar de Verbondenstraat getrokken om er de bus te nemen naar Goferdinge (we woonden enkele huizen verder dan de *Colruyt* in Overboelare). De Verbondenstraat, de Hogeweg en de Zarlardingestraat waren toen nog smalle kasseiwegen die de bus regelmatig moest verlaten om tegenliggers te kruisen voor zover deze er toen waren. De heen- en terugrit met dit gevaarte was voor mij het enige plezante van de dag (duur: 2 maal 5 min.), vooral het feit dat deze bus langs een andere weg terug naar de Verbondenstraat reed is lang voor mij een raadsel gebleven (keerde terug langs de Kastanjestraat, Schoolstraat en Duitsenbroek) Het jaar dat ik daar was heb ik nooit in de refter gezeten zonder vensterglas, (Kabouterland), deze was toen nieuw, bovenaan doorzichtig dak en was bestemd voor de meisjes (zus is al 18 jaar niet meer), maar ik herinner mij dit zeker. De refter voor de jongens was een bijgebouw van het kasteel, kant Kabouterland, dit annex is achteraf afgebroken en vervangen door een kantine die je kon huren voor feesten. Voor dit gebouw stonden 3 kaarspopulieren, staan ook nog ergens op een foto. Wat voor eten we 's middags kregen weet ik zo niet meer, wel dat we er water bij te drinken kregen, geschept uit ketels die even daarvoor opgevuld werden met de tuinslang die aangesloten was op een kraan in

de vroegere stallingen waar ook de WC's waren en waar het altijd stonk. Thuis was het ons verboden om aan de tuinslang te drinken... Na het middagmaal was er platte rust, we waren helemaal niet moe, er waren enkel harde brancards die ik later tijdens mijn legerdienst en in Vietnamfilms nog teruggezien heb, geen hoofdkussens, er op slapen was onmogelijk. Als vieruurtje kregen we meestal zeer dunne pudding, deze was wel lekker soms vanille soms chocolade, was steeds vloeibaar en nog zeer heet zodat er weer een half uur voorbij was voor deze opgelepeeld was. Daarna begon er aan de voorkant van het kasteel een soort procedure om huiswaarts te keren die ook gerekt werd tot het eindelijk 17h00 was. Er stond meer dan één bus, waarschijnlijk ook één richting Zarlardinge... Iedere morgen was er ook een gebed aan de grot, er werd toen een liedje gezongen voor Maria VP (al heb ik lang niet geweten wat die VP betekende, de tekst ben ik vergeten, de melodie zit nog steeds in mijn hoofd). Aan deze grot werden ook de deugnietrij van de dag ervoor openbaar gemaakt met naam en toenaam in de hoop dat het deze dag niet meer zou gebeuren. Ook daar was ik steeds bij betrokken, uit het artikel blijkt dat ik toen bij de oudste en waarschijnlijk dus stoutste van de jongens ingedeeld zal geweest zijn, de groepen waren zeker niet gemengd. Na de grot trok iedere groep naar een speeltuig voor minstens 2 uur (eindeloos lang), vooral dat er in een groep veel meer kinderen zaten dan er plaats was op het speeltuig en dus alles beurte- lings moest gebeuren, aanschuiven in rijen enz.. Twee uur spelen in een zandbak, zonder schop hoe doe je dat? Wat ik zeker nog weet was dat deze zandbak niet eindeloos diep leek zoals aan zee, onderaan kon

je er grijze tegels uithalen wat niet mocht...om met het zand ook maar iets te kunnen aanvangen moest deze bewerkt worden met speeksel (nat zand maken voor de kleinsten was een hoofdbezigheid, dat zegt genoeg).

De zaterdag duurde de verveling iets korter, werd het vieruurtje vervroegd en vervangen door een chocoprince die we, gezeten in een ronde, op de speelweide moesten opeten, gevolgd door een zakdoekje leggen.... rond 15h00 stapten we op de bus.

Ik was een kind dat zich thuis nooit verveeld heeft (nu nog niet) en deze 6 weken waren voor mij een zware straf, al is het best mogelijk dat kinderen uit de stad die thuis enkel een klein binnenkoertje hadden om te spelen misschien andere herinneringen hebben. Uit uw artikel blijkt dat veel ouders zich hebben laten beïnvloeden door de vele propaganda van katholieke kant, kinderen waren toen nog niet mondig en hun mening was van geen tel, eenmaal ingeschreven en betaald was het te laat. De maximum leeftijd voor jongens bleek 7 jaar, ik heb geluk gehad anders was ik zeker meermaals moeten gaan.

Het VP blijkt steeds geldproblemen gehad te hebben, alle speeltuigen waren rudimentair, slecht onderhouden en achterhaald vergeleken met andere speelpleinen waar ik toen als kind al geweest was (wij hadden thuis al een auto van in 1956), toch kon de vzw enkele jaren later het kasteeldomein kopen, dat wist ik niet! Waar kwam dit geld dan vandaan?